

-рКазвай, казвай... Знаеш ли, где е той сега?

- Значи, щял за тебе да се венча~~е~~, а? И аз да вярвам на клетвите му, горкана! Каква грешница съм аз! Значи, ти си се готвела за царица?

Слава поклати тъжно глава.

- Нито аз, нито ти, Зоя. Севастократор Исак му обещал дъщеря си Теодора.

Ромейката я изгледа смаяна. След това почна да се смее като луда.

- Теодора! Теодора! Ха-ха-ха! Та тя не ще има повече от четири лета. Хубаво го е измамил! И той се е съгласил, а? Ха-ха!

Лицето ѝ се сгърчи и сълзи рухнаха от очите ѝ.

- Верно ли е това, което казваш, Славо?

- Не знам. От где ще знам. Така си пушнат из града.

Ромейката се изправи надменна и зловеща.

Без да каже нито дума, тя се спусна навън, изтича по стълбите и се метна на коня си. Мина край къщицата при Етъра и тихо похлопа. Стопанинът - технитарът Станой подаде главата си.

- Ти ли си, светла княгиньо?

- Где е Иванко?

- Извикаха го в палата.

- А другите?

- Отидоха да събират хората си.

- Добре. Сбогом.

Ромейката препусна към дома си, дигна всичките си слуги, целуна спящата Белослава, прекръсти я, и като взе със себе си петтима телохранители, полетя по друма за Дръстър.

- Боже, Боже, дано Белота не е заминал за Карвуна - се молеше ромейката и вятърът избушаваше едрите сълзи, които капеха по бузите ѝ. - Боже, ще простиш ли мене грешната?